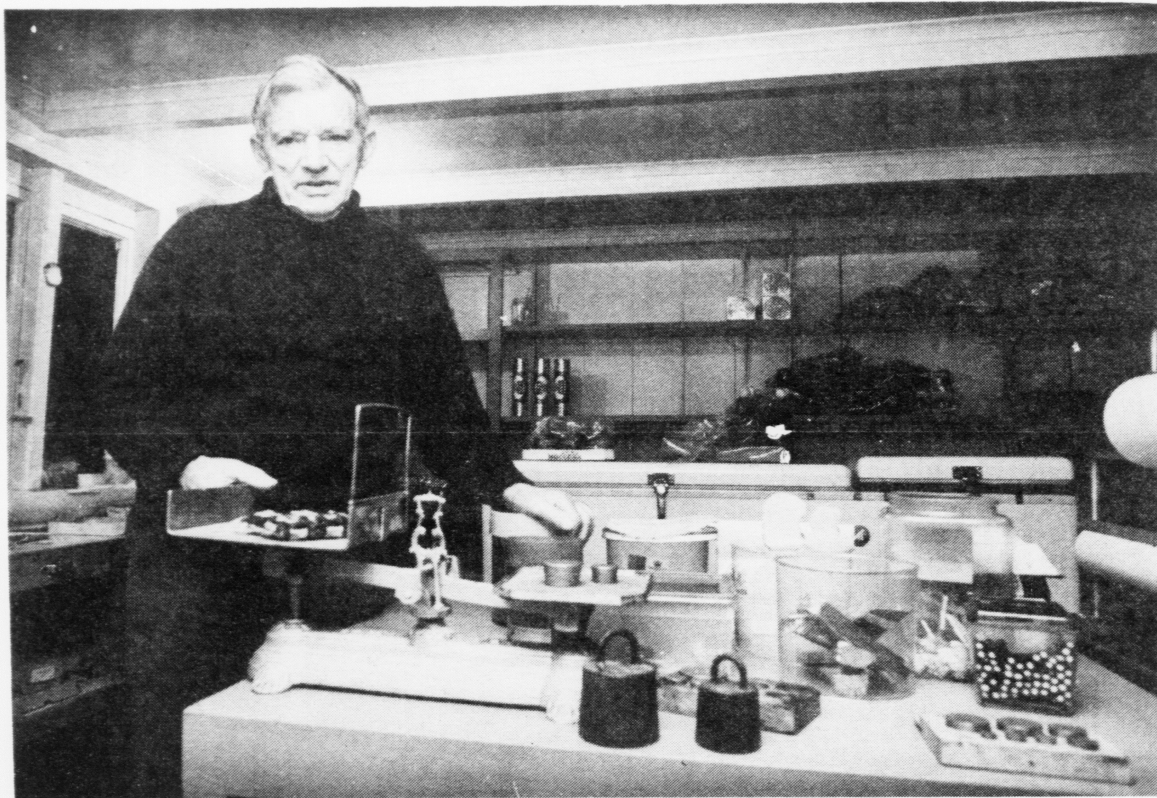

Í dag verða loddini so gott sum ikki brúki. Men Sigvald peikar á tey eitt og eitt og veit so ráði at siga, hvat hvørt teirra vigar

Eitt týskvöld stökka vit inn á gólvið í krambúðini hjá Sigvaldi á Sondum í Sandavági. Vit fáa eitt krambaprát um mangt og hvat: um fugl og fisk og seyð og sand. Og um ferðina við Niels Finsen úr Grønlandi á sinni...

TAÐ ER MEST FYRI OLJUNA...

Væl goymdur í býlinginum á Sondum í Sandavági stendur ein væl røktur, tjøraður handil.

Tað var tann tíð, tá umsetningurin var størri og kassin fylri (vinstrumegin). Tá vóru skuffurnar undir diskinum til mjøl, grýn og annað eisini fullar. Í tað eru tær tómar og bert eitt minni um eina farna tíð... Nú er eisini drúgavri ímillum viðskiftafólkini í hoykja seg niður á diskini til eitt prát (myndin omanfyri høgrumegin)

Úrvalið er ikki stórt, bara tað mest neyðturviliga, sum eitt húsarhald hevur brúk fyri, stendur á hillunum. Skuffurnar undir diskinum vóru áður fullar av mjøli, grýni og øðrum, men nú eru tær tómar. Loddini verða heldur ikki brúkt longur, men tann 86 ára gamli Sigvald Thomassen dugir uttanat, hvat hvørt teirra vigar...

Abbin byrjaði

- Tað er mest fyri oljuna, at eg havi handilin, sigur Sigvald Thomassen, og peikar á petroleums-pump-

una í horninum.

Tað var abbi Sigvald, ið byrjaði við handlinum, - fyrst sum úthandil, síðani fyri seg sjálfvan.

Síðani hevur handilin gingið í arv, og Sigvald

